

taksten måske oven i købet kan varieres lidt, alt efter om der nu er ledige pladser, eller om der ikke er det. Sådan er livet jo. Det kan ikke være meget anderledes, så vidt min fattige forstand kan forstå.

Kl. 20.00

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nej, men det kan godt være, vi simpelt hen skal tage en teknisk gennemgang en gang til sammen med nogle ovre fra Indenrigsministeriet.

Sådan som vi har forstået systemet, er der nogle vandtætte skotter omkring det, regionerne må bruge penge til. De må bruge penge til sygehuse, og de må bruge nogle af dem til vækst, men de må ikke bruge nogen til udvikling af området her bortset fra de penge, de helt konkret får til det. Er der en tom plads, skal den nedlægges dag et, fordi regionen ikke har noget at finansiere den med.

For mig at se er hovedproblemet, at der ikke er nogen buffere i hele systemet, medmindre man fastsætter høje takster, og så er det, den halvstore kommune siger: Det kan vi da gøre billigere. Vi tager da ungerne hjem og laver et billigere tilbud. Men så kommer der flere tomme pladser, som skal nedlægges, og så forsvinder ekspertisen fra de institutioner. Jeg håber, det står klart for ministeren, at det er her, problemet ligger.

(Kort bemærkning).

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Hvis spørgeren ikke tror på mig, synes jeg altså, vi skal have lidt spørgsmål og svar i udvalget, og så kan jeg jo få indenrigsministeren til at være medunderskriver på svarene, så vi kan få skabt troværdighed om, at når man har en institution, kan der både være tomme pladser og mangel på pladser. Selvfølgelig skal man i en periode kunne have tomme pladser, for man må jo indregne som en løbende udgift, at man har en vis reservekapacitet. Det skal enhver institution jo have, og det er jeg sikker på at indenrigsministeren er enig med mig i.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Så vil jeg gerne bevæge mig til noget af det, jeg har spurgt de to regeringspartiers ordførere om, nemlig visitationen af børn til vidtgående specialundervisning.

Så vidt jeg har forstået, betyder den ordning, regeringen lægger op til, en indskrænkning af det frie valg i forhold til det, vil kender i dag. Fremover skal man altid igennem det nåleøje, der hedder en vurdering hos kommunen, helt konkret hos PPR, og det vil sige, at man skal vurderes til udredning af dem, der eventuelt også kommer til at betale gildet.

Derfor vil jeg gerne spørge: Hvor kan forældre til børn med handicap gå hen, hvis de gerne vil have en uafhængig rådgivning om, hvilke muligheder deres børn har? Det skal være en rådgivning, der er uafhængig af kommunen, som er den, der skal betale for et eventuelt tilbud, der risikerer at blive forfærdelig dyrt, og hvordan sikrer man, at der er en sådan uafhængig rådgivning til forældrene og dermed også til børnene?

(Kort bemærkning).

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Efter min mening er det inderlig fornuftigt, at det hele starter med at gå igennem kommunens vurdering.

For at man ikke dermed kommer i lommen på kommunens eventuelle usaglige økonomiske interesser, udvider vi nu antallet af klageberettigede til det dobbelte, nemlig 20.000, dvs. alle familier, hvis børn har brug for mere end 12 timers støtte- eller specialundervisning om ugen. Det synes jeg er en god garanti for, at i hvert fald de lidt tungere eksempler på handicap, der medfører specialundervisningsbehov, vil blive fuldt betryggende vurderet. De lettere eksempler, hvor der kun skal finde en mindre grad af støtteundervisning sted, er jo netop på de områder, hvor der er mange sagkyndige, og hvor den store og stærkere kommune vil have bedre mulighed for selv at løse opgaverne, og hvorfor skal der være noget galt i det?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Ministeren svarede ikke helt på spørgsmålet, for mit meget konkrete spørgsmål var: Hvor går de forældre hen? Og da jeg ikke fik noget svar, må jeg forstå, at de ikke kan gå noget andet sted hen, hvis de vil klage. Sådan hører jeg ministerens svar, og så er det jo en indskrænkning af det frie valg i forhold til i dag, hvor forældrene kan tage børnene under armen, om jeg så må sige, og gå hen på specialskolen og få udredt, om børnene kan blive behandlet for deres problemer på den skole, hvor de eventuelt mener deres børn